

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 13.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre

København, Søndagen den 29. Marts 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindesagen i Rigsdagen.

Det kan maaské betegnes som et stort Fremskridt for Kvindesagen, at 58 Folketingsmænd mod 20 ved anden Behandling af Lovforslaget om Ordningen af det statistiske Bureau stemte for, at Embederne og Bestillingerne i dette kan besættes med Kvinder saa vel som Mænd. Gaar denne Ændring igennem som endelig Lov, vil Kvinden have Grund til at være Frederik Bajer taknemlig herfor, da det i Virkeligheden er en principiel Sejr for Kvinderne, at de har faaet et Fodfæste her, hvilket giver dem Betingelse for at gaa videre som Embedsmænd. Men hvem der hyppig overværer Rigsdagsforhandlingerne har ikke nogen rigtig Tro paa, at der er ret mange kvindesagsvenlige Folketingsmænd.

Kvindesagen behandles, naar den en sjælden Gang kommer paa Bane, med en knusende Ligegyldighed, med en Ængstelse og en Overlegenhed, som en Sag, der egentlig ikke vedkommer det høje Ting.

Naar man undtager F. Bajer, Trier, Rektor Dahl og Kaptejn Wagner, er det et stort Spørgsmaal, om der er flere, der for Alvor ønsker nogen Reform for Kvinder, eller i Virkeligheden har Tro paa, at det vil gavne Samfundet at stille Kvinderne lige med Mændene i retslig og social Henseende. Men efter en Afstemning om kvindelige Embedsmænd, hvor 58 ved Navneopraab viser sig at være for Kvindesagen, kan man jo dristig paastaa, at altsaa over Halvdelen af Folketinget er vunden for Kvindernes Ligestilling med Mændene. — Dog saaledes forholder det sig slet ikke; dertil kender vi, som arbejder i Kvindesagen, Forholdene for godt, — der er langt

frem, til at over Halvdelen af Folketinget bliver saa moderne.

Men det er heller ikke det, det kommer an paa for os, og vi tror, at der fra de første Kvindesagsvenner har været lagt alt for megen Vægt paa at vinde Rigsdagsmænd for deres Sag — ja, under Tiden næsten med en Slags Overtro paa Rigsdagsmænds Magt er der tidlig og sildig lagt an paa at vinde dem. Det er en ren Misforstaaelse, især naar man som vi har været Vidne til, at det ikke alene er en Partipolitik, der føres, men snarere en Personpolitik, som næsten umuliggør enhver saglig Forhandling.

Nej, Kvinderne og Kvindesagsvennerne maa lægge deres Arbejdsfelt om i en anden Gade og lade Rigsdagsmændene sejle deres egen Sø — dem omvender vi saa vist ikke. Men der er en anden Ting, som Rigsdagsmændene ikke kan være ligegyldige for, og det er for deres Vælgere. — I Vælgerbefolkningen har de erfaret, at Kvinderne er en Magt. Mændene har saa tit fortalt Kvinderne om deres „Indflydelse“ paa Manden, hvor den er stor og skøn, — og det er bleven til Alvor; men hvad Mændene maaské ikke har ventet, det er, at Kvinderne ogsaa offentlig vil udtale sig paa Vælgermøder og derved opagitere Vælgerfolket til at stemme paa de Kandidater, som Kvinderne tror, bedst vil fremme deres Sag. Kvindesagen er bleven til et Brødspørgsmaal; Manden kan ikke længere alene være Erhververe, dertil har Samfundet for meget forandret sig, og han skal heller ikke; Kvinden kræver Ret til Arbejdet og Ansvar, men skal hun erhverve, maa hun have lige borgerlige Rettigheder med Manden.

Sé, det er denne Fordring om Ret til Erhverv, der er blevet ikke mere blot et Raab i Vælgerbefolkningen, men en Magt, som Rigsdagsmænd ikke godt kan overhøre

eller ignorere, hvis de vil sidde fast i Sædlen, naar de rider til Ting, og det er Vælgerne, at Kvinderne skal paavirke, om de vil naa hurtig frem.

At det har sin Rigtighed med, at Folketingsmændene har en Fornemmelse af, der er Kvinder bag, har vi set under Behandlingen af Sukker-Ølloven, hvor alle Grupperne forfægter deres Anskuelser og Meninger med, at de var vis paa, at Kvinderne var paa deres Side; det var altsaa en Faktor, som de dog fandt det rimeligt at regne med.

Vi tvivler ikke om, at der er flere Folketingsmænd, der er saa humane, at de erkender Kvinderne for Mennesker, men vi har dog i denne Samling kun hørt F. Bajer indbringe positive Forslag til Gunst for Kvinder. Hr. Trier stillede ved første Behandling af de lærde Skolers Lønning i November, en Forespørgsel til Ministeriet „om de Kvinder, der havde opfyldt deres Forpligtelser ved Eksamensbordet som videnskabelig dannede Kvinder, ogsaa i en nær Fremtid kunde blive ansatte som Lærere ved de lærde Skoler?“ Bajers Ændring ved anden Behandling af samme Forslag gik ud paa, at Kvinder skulde have lige Adgang med Mænd til at ansættes som Lærere ved disse.

Lige som der i Udvalgets Betænkning over Forslag til Lov angaaende Fæstevirksomheden udtales: „Da Kvinder er lige saa godt inde i disse Forhold, endog bedre skikkede til Fæstevirksomhed end Mænd, er der under § 5 foreslaaet, at de optages i Loven, og naar denne i det følgende kun nævner Manden, er det en Selvfølge, at det er begge Køn, der menes.“

Man sér da, at i Virkeligheden er der Fremgang, men vi vil anbefale Kvinder og Kvindesagsvenner alle Vegne, paa Vælgermøder og i offentlige Forsamlinger, at tale